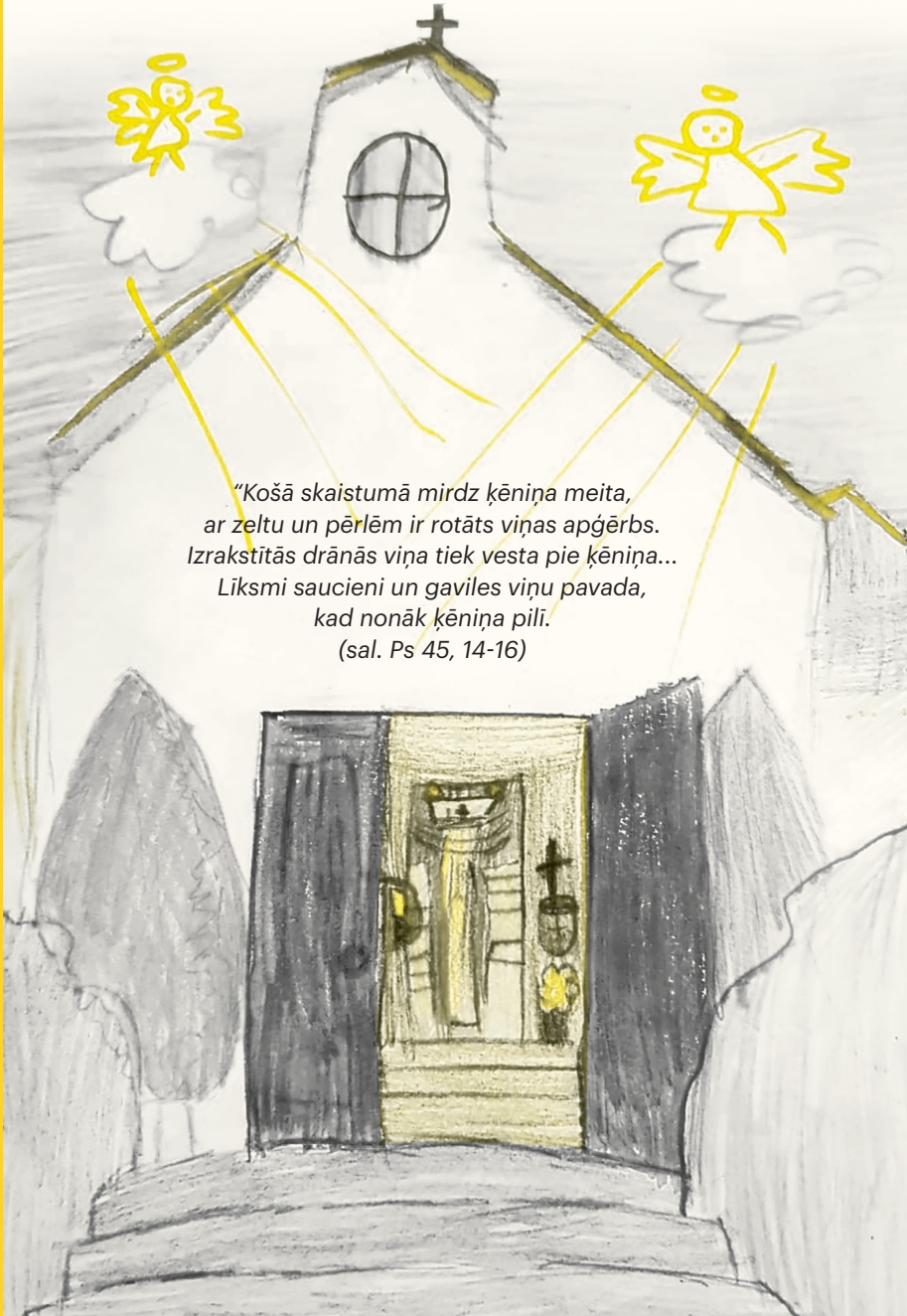

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cēsaines,
Ērgļu, Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas,
Madonas, Pļaviņu Romas katoļu draudžu –
izdevums

2020
Jūnijs

Kāpt kalnā

*“Košā skaistumā mirdz ķēniņa meita,
ar zeltu un pērlēm ir rotāts viņas apģērbs.
Izrakstītās drānās viņa tiek vesta pie ķēniņa...
Līksmi saucieni un gavīles viņu pavada,
kad nonāk ķēniņa pili.
(sal. Ps 45, 14-16)*

LIELDIENU ATSKAŅAS JŪNIJĀ

Par jūniju varam teikt, ka tajā atskan Lieldienu svētki. Lai gan Lieldienu liturģisko laiku esam noslēguši Vasarsvētkos – maija pēdējā dienā, tomēr jūnijs mums palīdz vēl izjust Lieldienu augļus.

Vēlos pievērst mūsu uzmanību Lielajai ceturtdienai, ko svinējam 9. aprīlī, bet tā bija tik teoloģiski bagāta, ka Baznīca nevēlas, lai šie noslēpumi būtu aizēnoti ar Lielo piektdienu un Kristus augšāmcelšanās svinībām. Zinām, ka Lielajā ceturtdienā Kristus mums atstājis divus nozīmīgus un savstarpēji saistītus sakramentus – priesterību un Euharistiju, tāpēc jūnijā, kad jau atskan pats Lieldienu noslēpums

par Kristus augšāmcelšanos un izdzīvojam arī Svētā Gara nosūtīšanu, ar Tā palīdzību varam vēlreiz atgriezties pie šiem diviem sakramentiem.

4. jūnijā svinējam patiesībā jaunus svētkus – Jēzus Kristus kā Augstā un Mūžīgā Priestera svētkus. Latīņu valodā priesterību atklāj divi vārdi – „sacerdos” un „pontifex”. Vārds „sacerdos” burtiskā tulkojumā nozīmē „svētā dāvana”. Jā, priesterība ir svētā dāvana no Dieva, lai arī mūsdienās varētu tikt izdalītas Dieva dotās dāvanas – žēlastības, kas plūst no Jēzus upura Krustā. Bet vārds „pontifex” burtiski nozīmē „tilta celtnieks”. Priesteris ir tas, kas savieno divus krastus kā tilts. Vienā pusē ir Dievs, otrā – cilvēks. Cilvēks atdod savu upuri priesterā rokās, un viņš to noliek uz altāra un upurē Debesu Tēvam. Un tāpat arī otrādi – vispirms no Debesu Tēva tiek saņemta Vissvētākā Euharistija, grēku piedošana un citi sakramenti un žēlastības, ko priesteris izdala cilvēkiem. Priesteris ir tas, kurš nes upu-

ri. Vecajā derībā bija daudz priesteru pēc Ārona kārtas, kas templī upurēja dzīvniekus, lai samierinātu cilvēkus ar Dievu. Lieldienās pats Kristus ir kļuvis par Dieva Jēru, Debesu Tēva upuri, ko priesteris atkārtoti katrā svētajā Misē, un Tēvs atpazīst šo vienīgo savu upuri un piešķir savas žēlastības tiem, kas lūdzas. Mēs, nesot savu nodomu Svētajā Misē, pievienojam to Kristus upurim Golgātā un varam teikt, ka arī mūsu katra nodomā Kristus upurējas – caur priesterā rokām – Debesu Tēvam.

Otrs Lielās ceturtdienas auglis ir Vissvētākais Sakraments, un to mēs svinējam 11. jūnijā, Kristus vissvētākās Miesas un Asinis svētkos. Nav lielākas dāvanas, kādu Dievs var dot cilvēkiem, kā sevi pašu. Mēs ticam, ka zem maizes un vīna zīmēm ir klātesošs pats Kristus ar visu savu dievišķību un cilvēcību. Tas nav tikai simbols, tā nav tikai kāda piemiņa vai rituāls. Tas ir dzīvs Kristus, kas vēlas ienākt katrā no mums un nest savu svētību. Tāpēc Euharistijas priekšā kritam ceļos, atzīstot, ka mūsu priekšā ir pats Dievs, Jēzus Kristus, caur kuru viss ir radīts, arī es. Mēs viņu pielūdzam un no Viņa sev izlūdzam žēlastības.

Abi šie svētki izsaka kaut ko ļoti dziļu, kas nāk no Dieva mīlestības. Dievs tik ļoti mīlēja pasauli un katru no mums, ka mūsu dēļ nesa šo upuri. Viņa upuris ir Viņa mīlestības pierādījums. Un tas ir vairāk nekā mīlestība. Tāpēc jūnija mēnesī svinēsim arī Jēzus Sirds svētkus un visu mēnesi lūdzamies litāniju Jēzus Sirds godam, atceroties Viņa apsoliņumus, ko Viņš devis svētajai Margitai Marijai Alakokai, ka katrs, kas godina Jēzus Vissvētāko Sirdi,

būs tajā arī ierakstīts un nekad nepazudīs. Tā ir tik milzīga dāvana un garantija, ka droši varam uz to balstīt savu dzīvi un visu cerību.

Mīlie lasītāji, aicinu jūs izdzīvot jūniju ar īpašo pateicību Jēzum par Viņa upuri,

ar vēlmi Viņam piederēt un Viņam kalpot. Lai Jēzus, kurš mūs visus mīl un par mums upurējās, dod bagātīgi savas dāvanas katram!

**Priesteris
Pēteris Alusiks**

KO BAZNĪCA UZTIC AKOLĪTAM

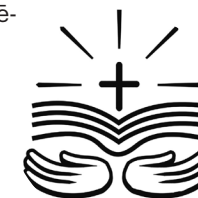
Regulāram baznīcā gājējam vārdi „priesteris”, „diakons”, „ministrants” īpašus jautājumus nerada, tomēr pastāv krietni vairāk apzīmējumu dažādiem kalpojumiem Baznīcas liturģijā un arī ārpus tās, kurus būtu vēlams paskaidrot. Baznīcas dzīvē ir kalpojumi, ko var veikt, tikai saņemot biskapa atļauju (svētību) un ir tādi, kurus var pildīt bez īpašas atļaujas kā, piemēram, karoga nesējs procesijā. Šoreiz aplūkosim ar vārdu „akolīts” saistītās personas pienākumus.

Ja cilvēks visu mūžu ir piederis Svēto Komūniju saņemot no garīdznieka rokām, pienākot reizei, kad Komūniju pasniedz cilvēks, kurš nav ne ornātā, ne sutanā, var rasties jautājums, vai viņš to var darīt? Ja cilvēks no biskapa ir saņēmis akolīta svētību, tad viņš ne tikai to var darīt, bet Komūnijas dalīšana ir viena no pamatlīetām, ko sevi ietver akolīta kalpojums. Ierastā kartība Latvijā ir tāda, ka akolīta kalpojums ir rezervēts vīriešiem. Tas, kurš gatavojas kļūt par priesteri vai precētu diakonu, pirms ordinācijas

saņem tā saucamās mazās svētības, vispirms lektora un tad akolīta svētību, kas ir pēdējais pieturas punkts pirms ordinācijas. Akolīta kalpojums ir vērst uz Euharistiju, proti, Svētās Mises laikā akolīts ir tuvu pie altāra, palīdz priesterim, izdala Svēto Komūniju, ja nepieciešams, aiznes to tikai slimniekiem, ja nepieciešams, uzstāda Vissvētāko Sakramentu adorācijai. Baznīca Euharistiju uzlūko kā lielu dārgumu un žēlastību, tāpēc rūpējas, lai tie, kuri kalpos pie Euharistijas, būtu saņēmuši attiecīgu formāciju. No tā arī izriet, ka šo svētību piešķir biskaps, kas, izvērtējot kandidāta atbilstību, uztic un reizē dod žēlastību veikt konkrēto kalpošanu.

Ja pastorālie apstākļi prasa, biskapu piešķirt akolīta svētību kādam ministrantam vai draudzes vīram var lūgt arī draudzes prāvests. Cilvēkam, kas pilda akolīta pienākumus, nav obligāti jābūt nodomam kļūt par priesteri vai precētu diakonu, bet vienkārši jāvēlas kalpot Kristum Viņa Baznīcā Viņa cilvēkiem.

Dāvis Ozoliņš

JĀŅUS SVINĒSIM KRISTĪGĀ GARĀ

Tuvojas Jāņi, un šogad mūs **23. jūnija** vakarpusē pie sevis aicina Vasku ģimene Cesvaines pusē – „Jurgucos”. Kam būtu interese kopā svinēt Jāņa dienu ar vesperēm, kristību solījuma atjaunošanu un dažādām Jāņu dienas un nakts izdarībām (dziesmām, rotaļām, kopīgu cienastu groziņos), lūdzu pieteikties savlaicīgi pie **Aivara, t. 29429518** vai *Whatsapp*.

Aivars Zariņš

SVEICINIET TĀ, LAI SVĒTAJĀ GARĀ TIEK AIZKUSTINĀTA VISA PASAULE!

Dārgie Kristū, svētceļotāji ceļā uz Debesīm!

Šoreiz mēs pietuvojamiem pārdomām par otro Rožukroņa sāpīgās daļas noslēpumu, kas liek domāt par Jēzus apcietināšanu, tiesu un šaustišanu.

Evaņģēlija teksti citē Jēzus vārdus: “Kā pret slepkavu jūs esat rungām mani gūstīt.” (Mt 26,55; sal.: Mk 14,48; Lk 22,52). Šī atzišanās var ļoti pārsteigt, ja atceramies: par izbrīnu, ar kādu cilvēki runāja par Jēzus veiktajiem brīnumiem (sal.: Lk 13,17; 18,43); par to, ka Viņa vārdus tauta klausījās ar aizturētu elpu (sal. Lk 19,48), ka gribēja Viņu nosaukt par karali (sal. J 6,15) vai ar svinīgiem sveicieniem ieveda Jeruzalemē (sal. Mt 21,9). Tagad viņu stāja ir pavisam citādāka. Un varbūt dažī no mums līdzīgu situāciju šai atrod savās atmiņās par piedzīvoto, kad, piemēram, pēc kādam sniegtas palīdzības vai piepūles uzturēt mierīgu un laipnu sadarbību ar līdzstrādniekiem, pēc gadu draudzības ar konkrētām personām sastapās ar naidu, greisirdību, dažādu veidu nodevību vai vismaz vienaldzību. Kā to saprast? Kā mēģināt izskaidrot? Pie atbildes ved pats Kungs Jēzus. Pēc citētā Viņa komentāra par to, kas notiek, Dieva Dēls skaidro: “Kad es ik dienas ar jums biju svētnīcā, jūs nepacēlāt savas rokas pret mani; bet šī ir jūsu stunda un tumsības vara.” (Lk 22,53) No tā saprotam, **kādus augļus var nest cilvēciskais vājums un grēka tumsa.** Tie var nicināt visas atmi-

ņas par saņemto mīlestību, izraisīt naidu, kas ved līdz slepkavības tieksmēm. Tomēr šādai reakcijai nav pēdējais vārds, tā nav pēdējā vēsts par cilvēka sirdi un likteni.

Savas tiesāšanas laikā sarunā ar Pilātu Jēzus saka: “Tev nebūtu nekādas varas pār mani, ja tā nebūtu tev dota no augšienes.” (J 19, 11) Tādējādi Viņš skaidro, ka viss, kas notiek, pat laicīgā jaunuma vara un tās šķietamais triumsfs, **viss notiek Visvarenā Dieva gribā. Bet Dieva gudriba redz tālāk un darbojas spēcīgāk nekā cilvēka,** jo, pateicoties tai, notiks pestīšana un izrādīsies, ka Dieva varu nevar apturēt ne nāve, ne cilvēks, ne velns. Te atrodam norādi uz to, ka vērts dzīvot ticībā, tas ir, draudzībā ar Dievu, lūgšanā un Baznīcas sakramentos, jo tādējādi Visvarenais Dievs dod spēku pastāvēt jebkuros dzīves pārbaudījumos un grūtībās.

Viens no spēcīgiem piemēriem tam ir sv. Pāvila liecība. Viņš, stāstot par savu dzīvi, atklāj tādas lietas, par kurām – šķiet – mēs nebūtu greisirdīgi un nevēlētos tās piedzīvot: apcietināšana, šaustišanas, apmētāšana ar akmeņiem gandrīz līdz miršanai, kuģa avārijas, apdraudējumi no stihijām, laupītāju uzbrukumi, bads, slāpes, saltums, kailums un vairākas citas briesmas un apdraudējumi (sal. 2 Kor 11, 23-28.32.33). Tādēļ tie nav tukši vārdi, kad viņš saka: “Kas tad mūs spēj šķirt no Kristus mīlestības? Vai bēdas vai apspiešanas, vai bads, vai kailums, vai briesmas, vai vajāšanas, vai zobens? (...). Bet visumā

mēs uzvaram Viņa dēļ, kas mūs mīlējis. Es esmu drošs, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne valdības, ne varas, ne tagadējais, ne nākamais, ne spēki, ne augstums, ne dziļums un neviena cita radība **nespēs mūs šķirt no Dieva mīlestības, kas ir mūsu Kungā Jēzū Kristū.**” (Rom 8, 35.37-39)

Varbūt dažī no mums, pārdomājot šo Rožukroņa noslēpumu, ir pieraduši uzreiz medītēt par Jēzus šaustišanu ar pātagām, kas notika pēc Viņa netaisnīgās tiesas. Bet vai šaustišana pārnestā nozīmē nesākās jau Olīvdārzā caur... Jūdasa vārdiem un skūpstu? Kāpēc var tā domāt? Pirms šiem notikumiem pats Pestītājs citēja vārdus no pravieša Zahārija grāmatas: “Sī ganu, lai izklist avis!” (Zah 13,7) un attiecināja to uz savām ciešanām: “Jūs visi šinī naktī ieļautosieties no manis, jo ir rakstīts: “Es sītišu ganu, un ganāmā pulka avis izkļidīs.”” (Mt 26,31; sal. Mk 14,27) Ir labi zināms, ka ar skūpstu žestu un vārdiem “Esi sveicināts, Rabbi!” nodevējs norādīja uz Jēzu, jo Viņu personīgi nepazina tie, kurus atsūtīja virspriesteri. Tā iepriekš bija sarunāts: “Viņa nodevējs bija devis tiem zīmi, sacīdams: “Kuru es skūpstīšu, ir Viņš, to aizturiet!”” (Mt 26,48) Tātad miera, vienotības un mīlestības zīme šajā kontekstā kalpoja dumpībai, naidam un vēlmei nogalināt. Var teikt, ka tādējādi morālā un garīgā līmenī Dieva Jēra un Dievišķā Dvēseļu Gana sišana sākās jau tur, Olīvdārzā.

Tas liek pārdomāt, **vai mūsu vaibsti, vārdi un žesti ir patiesi?** Vai tie attēlo sirds nostāju, kas ir mīlestība, līdzjūtība un miers? Vai aiz mūsu komunikācijas paņēmieniem neslēpjas divkosība, kas indē līdzcilvēku sirdi un dzīvi? Vai cenšamies līdzināties līmenim, lai, norādot arī uz mums, Jēzus varētu teikt: “Lūk, patiesi cilvēks, kurā nav viltības!” (sal. J 1,47). Citiem vārdiem: pārdomājot šo noslēpumu, mēs varam jautāt, **vai mana rīcība un žesti pārējiem nekļūst par morālu vai garīgu**

vardarbību – it kā šaustišanu?

Bet tas nav viss. Pāri melu žestiem un divkosībai atkal īstenojas apbrīnojamie Dieva darbi, jo caur šo nodevības žestu iesākās pasaules pestīšana. Nāca laika posms, kurā kristieši tika aicināti īpašā veidā izkopt miera sveicienu (arī skūpstu!), kas rodas no Kristus atpestītās un svētdarītās sirds. Bieži šādu pamudinājumu izteica sv. Pāvils: “Sveiciniet viens otru ar svētu skūpstu!” (Rom 16,16; sal.: 1 Kor 16,20; 2 Kor 13,12; 1 Tes 5,26) Un tam pievienojas arī sv. Pēteris, rakstot: “Sveiciniet cits citu ar svētu skūpstu! Žēlastība jums visiem, kas esat Jēzū Kristū! Amen.” (1 P 5,14) Būtu vērts mierīgi izlasīt vēstules romiešiem sešpadsmito nodaļu, jo tā stāsta par Jēzus draugu savstarpējo sveicināšanu! Tas liek saprast, ka **sveicināšana un tai kalpojošie vārdi, žesti, pateicoties Jēzus Kristus žēlastībai, tiešām var kalpot patiesas mīlestības paušanai un citu atbalstam.**

Lai Dievmāte, kuras sveiciens pārējo cilvēku sirdīs izraisīja dziļu prieku un Svētā Gara mīlestības plūsmu, ir mums izcils piemērs tajā, ko nes vienkārši žesti un sveiceni, un aizlūdž par mums, lai tā patiesi būtu.

Lai Dievs mūs svētī: †

**Priesteris
Pāvils Kamola**

Pāvils Kamola

**JAUTĀJUMS
APUSTUĻIEM-ZVEJNIEKIEM**

*Kāda vārda kukainīti
likt uz dzejas āķiņiem,
lai no Nāves Jūras
izvilktu sirds zivis
Dzīvībai?*

Gulbene, 10.06.2020

KODS 13 – ATENTĀTS PRET PĀVESTU

Nepārspilējot var teikt, ka atentāta brīdis pret pāvestu Jāni Pāvilu II (attēlā) kļuva par pagrieziena punktu Romas katoļu Baznīcai un arī visai pasaulei. Pāvests un arī ticīgie saprata, ka ir noticis brīnums. Slepkava nespēja noticēt, ka pāvests ir dzīvs, jo skaidri redzēja, ka lode trāpīja precīzi. Arī ārsts, kas operēja pāvestu, nespēja noticēt, ka pacients, kas zaudējis vairāk nekā 2 litrus asiņu, varēs dzīvot. Lode, it kā kādas rokas vadīta, nebija skārusi dzīvības funkcijām svarīgos orgānus. Pāvests bija pārliecināts, ka ir izglābts pārdabiskā veidā un par to jāpateicas Jaunavai Marijai.

Atentāta diena atgādināja notikumu no apustuļu darbiem, kad Pēteris bija cietumā notiesāts uz nāvi, bet eņģelis viņu izveda no cietuma un apustulis atgriezās Baznīcā, kura nemitīgi lūdzās. Jānis Pāvils II ne visās katoļu Baznīcas kopienās tika labi uzņemts, jo Rietumeiropas ticīgie Baznīcā gaidīja vairāk liberālas reformas. Kāds franču seminārists, kurš tajā laikā studēja Romā, liecināja, ka no semināra 45 audzēkņiem tikai četri atnāca uz Svētā Pētera laukumu, lai piedalītos Baznīcas spontānajā lūgšanas akcijā par sašautu pāvestu, uz kuru pulcējās ticīgo grupas. Jānis Pāvils II sava pontifikāta sākumā daudzo pienākumu dēļ nebija pievērsis lielu uzmanību Fatimas vēstījumiem un nebija lasījis Fatimas noslēpuma 3. daļu. Pēc atentāta viņa uzmanības centrā nonāca Fatimas vēstījums, kuru pāvests jau uztvēra kā savu aicinājumu īstenot līdz galam Dievmātes doto misiju. Gadu pēc atentāta, 1982. gadā apmeklējot Fatimu, pāvests Jānis Pāvils II atjaunoja iepriekšējo pāvestu veikto pasaules konsekrāciju Dievmātes Bezvainīgajai sirdij, tomēr māsa Lūcija pateica, ka šī veltīšana nav pietiekama, jo Dievmāte prasa visu pasaules bīskapu līdz-

dalību. Jāpiebilst, ka māsa Lūcija saņēma privātas atklāsmes arī pēc 1917. gada un par tām informēja visus valdošos pāvestus. Pāvests Pijs XII, 1942. gadā atbildot uz māsas Lūcijas vēstuli, bija veicis pasaules konsekrāciju Bezvainīgajai Jaunavas Marijas sirdij. Šī Otrā pasaules kara laikā veikta konsekrācija ietvēra Krieviju, bet valsts netika nosaukta vārdā politisku apsvērumu dēļ. 1952. gada 7. jūlijā Pijs XII atjaunoja pasaules konsekrāciju, ietverot Krieviju, bet tur nebija visu pasaules bīskapu, kuriem vajadzēja veikt šo konsekrāciju, koleģialitātes. Pāvests Pāvils VI 1964. gadā, Vatikāna otrā koncila 3. sesijas laikā, pasludināja Jaunavu Mariju par Baznīcas māti, bet neizmantoja iespēju konsēkrēt pasauli Marijas Bezvainīgajai sirdij kopā ar visiem bīskapiem, kas koncilā piedalījās. Vienkāršam ticīgajam šāda kavēšanās var likties divaina, bet teoloģiski pamatot Marijas Sirds godināšanu, kas ir cilvēka sirds, nav nemaz tik vienkārši, un dziļāku teoloģisko pamatojumu tam sniegs vien Jānis Pāvils II Fatimā, 1982. gadā. 1967. gadā pāvests pirmo reizi ieradās Fatimā uz Dievmātes parādīšanās 50 gadu jubileju. Pāvils VI Fatimā aicināja uz individuālu veltīšanos Marijas Bezvainīgajai sirdij. Pēc tam gan apgalvoja, ka viņa nodoms bija atjaunot Pija XII veikto konsekrāciju, bet publiski tas netika izdarīts. Jāsaprot, ka Baznīca šajā laikā bija liberālu ietekmēta un Pāvila VI vizīte Fatimā tika uztverta neviennozīmīgi. Baznīcā varēja rasties šķelšanās, tomēr pāvests drosmīgi spēra šo soli. Bija jāpienāk 1984. gadam, kad pāvests Jānis Pāvils II kopā ar pasaules bīskapiem veltīja pasauli, ietverot Krieviju, Dievmātes Bezvainīgajai sirdij. Veltīšanās teksts tika izsūtīts uz visām kūrījām, lai katrs bīskaps to veiktu arī savā diecēzē. Man nav informācijas, vai

dalību. Jāpiebilst, ka māsa Lūcija saņēma privātas atklāsmes arī pēc 1917. gada un par tām informēja visus valdošos pāvestus. Pāvests Pijs XII, 1942. gadā atbildot uz māsas Lūcijas vēstuli, bija veicis pasaules konsekrāciju Bezvainīgajai Jaunavas Marijas sirdij. Šī Otrā pasaules kara laikā veikta konsekrācija ietvēra Krieviju, bet valsts netika nosaukta vārdā politisku apsvērumu dēļ. 1952. gada 7. jūlijā Pijs XII atjaunoja pasaules konsekrāciju, ietverot Krieviju, bet tur nebija visu pasaules bīskapu, kuriem vajadzēja veikt šo konsekrāciju, koleģialitātes. Pāvests Pāvils VI 1964. gadā, Vatikāna otrā koncila 3. sesijas laikā, pasludināja Jaunavu Mariju par Baznīcas māti, bet neizmantoja iespēju konsēkrēt pasauli Marijas Bezvainīgajai sirdij kopā ar visiem bīskapiem, kas koncilā piedalījās. Vienkāršam ticīgajam šāda kavēšanās var likties divaina, bet teoloģiski pamatot Marijas Sirds godināšanu, kas ir cilvēka sirds, nav nemaz tik vienkārši, un dziļāku teoloģisko pamatojumu tam sniegs vien Jānis Pāvils II Fatimā, 1982. gadā. 1967. gadā pāvests pirmo reizi ieradās Fatimā uz Dievmātes parādīšanās 50 gadu jubileju. Pāvils VI Fatimā aicināja uz individuālu veltīšanos Marijas Bezvainīgajai sirdij. Pēc tam gan apgalvoja, ka viņa nodoms bija atjaunot Pija XII veikto konsekrāciju, bet publiski tas netika izdarīts. Jāsaprot, ka Baznīca šajā laikā bija liberālu ietekmēta un Pāvila VI vizīte Fatimā tika uztverta neviennozīmīgi. Baznīcā varēja rasties šķelšanās, tomēr pāvests drosmīgi spēra šo soli. Bija jāpienāk 1984. gadam, kad pāvests Jānis Pāvils II kopā ar pasaules bīskapiem veltīja pasauli, ietverot Krieviju, Dievmātes Bezvainīgajai sirdij. Veltīšanās teksts tika izsūtīts uz visām kūrījām, lai katrs bīskaps to veiktu arī savā diecēzē. Man nav informācijas, vai

1984. gada 25. martā, kad visā pasaulē notika Pasaules un Krievijas veltīšana Dievmātes Bezvainīgajai sirdij, tas notika arī Rīgas katedrālē. Lai cik savādi nebūtu, arī 1984. gadā pasaules konsekrācijā Dievmātes sirdij Jānis Pāvils II Krieviju tikai ietvēra, sarežģītās politiskās un ekumeniskās situācijas dēļ neveicot tieši Krievijas veltīšanu. Afganistānas kara un Aukstā kara dēļ pasaule tobrīd bija uz atomkara sliekšņa, un Māsa Lūcija savā sarunā ar bīskapiem apstiprināja, ka konsekrācija paglāba no atomkara, kas varēja sākties 1985. gadā, un veicināja PSRS sa-

brukšanu un Aukstā kara beigas. Māsa Lūcija apstiprināja pāvestam, ka Dievmāte 1984. gada konsekrāciju ir pieņēmusi, tomēr materiālists turpinās, un Marijas Beizvainīgās sirds triumfs ir process, kam jāistenojas ne bez mūsu līdzdalības. Mēs esam aicināti veltīt sevi, ģimenes un draudzes Jaunavas Marijas Bezvainīgajai sirdij un to godināt katra mēneša pirmajā sestdienā.

(Turpinājums sekos)

**Priesteris
Māris Ozoliņš**

SIRSNĪGI SVEICIENI NO MARIJAS SKOLAS MĀJAS!

24. maijā, kad rakstu šīs rindiņas, apriet pieci mēneši, kopš dzīvoju Jaunaglonā. Laiks paskrējis vēja spārniem, jo te viss ir ļoti interesanti un katru dienu sev atklāju arvien ko jaunu.

Uz vietas dzīvojam vienpadsmit mājas iemītnieki, kā paši sevi saucam – deviņas meitenes un divi zēni. Man ļoti patīk samērā intensīvā lūgšanu dzīve, kas iezīmē dienu ritumu. No rīta mazā trīs cilvēku grupiņā pēc pulksten 6 lūdzamies laudes, vakarā pēc pulksten 20 – vesperes un komplotoriju kārtībā, kāda noteikta, lūdzoties stundu liturģiju pēc breviāra. Visi kopā uz rīta lūgšanu mājas kapelā pulcējamies pulksten 7.40, lielos svētkos un svētdienās – pulksten 8.40.

Rīta lūgšanas uzsākam, piesaucot un lūdzoties Dievu caur Svēto Garu īpašā litanijā, ko lūgšanu grāmatās neatradīsiet.

Turpinām ar lūgšanu sv. erceņģelim Miķelim, ritu noslēdzam, lūdzoties 91. psalmu.

Pateicos vislabajam Dievam, ka šeit ir mājīgi un izcila ēdināšana trīs reizes dienā: brokastis, pusdienas un vakariņas. Maltītēs pasniedz ar mīlestību sagatavotu siltu, vienkāršu un ļoti garšīgu ēdienu. Mūsu meitenes pakārtai kalpo virtuvē, un vienreiz vakariņu pagatavošanu uzticēja arī man. Kopā ar mūsu Irēnu sagatavojām ēdienu, ko savulaik man iemācīja gatavot tētis (mūžīgo miero dod viņam, Kungs!). Latgalē šo sātīgo gavēņa laika cienastu sauc par murcovku, tēta variantā no Ludzas Rundēniem – tjuru.

Lai Dievs svētī ikvienu, un Viņa Svētais Gars lai vada un sargā!

Matīss Dukajskis

Ar sirsnīgām sveicieniem no Marijas skolas mājas Jaunaglonā!

Kristus ir augšāmcelis, lode Vasaunāstīva kļuva sava satoras, sirds, 2020 gada 24. maijā, svētdienā, kad veltīti šis svētdienas apustulim, kopā dzīvoju Jaunaglonā. Man tekst, ka laiks pamažli vīgo spārnus, jo te viss ir ļoti interesanti un katru dienu sev atklāju arvien ko jaunu. Uz vietas dzīvojam 11 mājas iemītnieki, kā paši sevi saucam: 9 meitenes un 2 zēni. Man ļoti patīk samērā intensīvā lūgšanu dzīve, kas iezīmē dienu ritumu. No rīta mazā trīs cilvēku grupiņā pēc pulksten 6 lūdzamies laudes, vakarā pēc pulksten 20 – vesperes un komplotoriju kārtībā, kāda noteikta, lūdzoties stundu liturģiju pēc breviāra. Visi kopā uz rīta lūgšanu mājas kapelā pulcējamies pulksten 7.40, lielos svētkos un svētdienās – pulksten 8.40. Rīta lūgšanas uzsākam piesaucot un lūdzoties Dievu caur Svēto Garu īpašā litanijā, ko lūgšanu grāmatās neatradīsiet. Turpinām ar lūgšanu sv. erceņģelim Miķelim, ritu noslēdzam, lūdzoties 91. psalmu. Jaunaglonā pārdomām=

KAD PĒCDZEMDĪBU PERIODS NENES PRIEKU

Pirms kļūšanas par māmiņu daudzām sievietēm šķiet, ka šo notikumu pavadīs liels prieks, un viņas jūtas patiesi pārsteigtas un nobijušās, kad tā nenotiek. Par pēcdzemdību depresiju vai ielngušām skumjām sievietes nereti runāt baidās. Māmiņas bīstas atklāties un ieslēdzas vēl vairāk sevī. Jaunajai māmiņai taču jābūt ļoti priecīgai un apgarotai, bet ja tā nav? Paldies Dievam par visiem saprotošajiem vīriem, kuri sievieti šajā periodā izprot, taču zinu stāstus, kuros vīri sievietēm pēc viņu atklāšanās mēdz

„Ir mājīgs uzskats, ka depresija piemeklē tikai vājus cilvēkus, un stiprie paši tiek ar visu galā.”

teikt: – Tu taču esi mamma, tu nedrīksti tā domāt! Mījie vīri, līdzcilvēki un radnieki, pēcdzemdību periodi mēdz būt dažādi, un ne visas sievietes uzreiz jūtas labi mātes lomā.

BAIDĀMIES NO SABIEDRĪBAS NOSODĪJUMA

Mans dzemdību stāsts bija sarežģīts. Tās bija ļoti smagas dzemdības, un kad uz krūtīm uzlika manu meitiņu, atceros, ka neko nejutu. Nejutu to prieku, par kuru bija stāstījušas citas mammas. Es skatījos uz mazo, svešo cilvēciņu, kuram būs sava dzīve, un jutu tikai atvieglojumu, ka sāpes un visa lielā mocīšanās bija galā. Nejutu nekādu saikni un tāpēc ļoti raudāju, jo šķita, ka visas mammas to jūt, tāpat es esmu slikta mamma.

Uzzinot vairāk, sapratu, ka tā jutušās

daudzas, tikai nekad iepriekš nebiju par to dzirdējusi. Biju lasījusi, ka mana pasaule mainīsies, ieraudzīšu bērnu un būšu ļoti laimīga. Bet tā nenotika ar mani. Pir-

mie trīs mēneši bija ļoti grūti, jo mūsu meitiņai bija kolikas, un viņa katru vakaru no pulksten 20 līdz pusnaktij, un reizēm pat vēl ilgāk, skāļi blāva. Tas nūdien nepalīdzēja justies labāk un sajūst kontaktu ar mazo atvasi. Jutos slikti ilgāk par divām nedēļām, kas norādīja uz lielāku problēmu, kā tikai pēcdzemdību adaptācijas posms. Raudāju caurām

dienām, un man palīdzēja vien sarunas, nebeidzamas sarunas un līdzcilvēku sarpratne. Meitiņas pusgada vecumā sāku just lielāku saikni, un nu viss ir kārtībā, nevaru iedomāties dzīvi bez bērniņa, kaut gan vēl aizvien kādu reizi ir arī grūtāk.

Šo rakstu vēlējos izveidot tāpēc, lai tu, māmiņa, kura to lasi, zinātu, ka tā justies ir normāli un par to ir vērts runāt. Mēs bieži baidāmies no sabiedrības nosodījuma, taču ceru, ka aizvien vairāk līdzcilvēku šo tematu izpratis.

It sevišķi svarīgi par šo tēmu runāt arī baznīcā, lai māmiņas, ja nu viņām nav saprotošu līdzcilvēku, varētu droši atklāt savas izjūtas kristiešu vidē un nebaidīties no nosodījuma. Pēcdzemdību depresijas iemesli var būt dažādi: gan hormonālās izmaiņas, gan tas, ja iepriekš ir bijuši depresīvi traucējumi, kā arī daudzi citi apstākļi.

NOTEIKTI VAJADZĒTU MEKLĒT PALĪDZĪBU

Psihologe Daiga Sliņķe ir triju bērnu mamma un kristiete jau teju 35 gadus. Viņa uzsver, ka pēcdzemdību depresija, kā arī jebkurš cits depresijas veids nebūt nav vājuma pazīme. “Pēcdzemdību depresijas cēlonis ir milzīgā pārslodze dzemdību laikā, kā arī pēcdzemdību periods, kurā nereti sievietes neizguļas. Kļūšana par māmiņu līdz nes milzīgu atbildību.” Ja sieviete jūtas slikti, noteikti vajadzētu meklēt palīdzību un atbalstu vispirms savu tuvāko lokā, taču, ja tas nav iespējams, psihologs ir speciālists, kurš palīdzēs un uzklauss. “Ir mājīgs uzskats, ka depresija piemeklē tikai vājus cilvēkus, un stiprie paši tiek ar visu galā. Stiprumam ar to nav nekāda sakara, jo organismam ir tik resursu, cik ir, un organisms signalizē, kad tos pārtērējam. Ja saslimstam ar gripu, ārstējamies un kaut ko darām lietas labā, tāpēc nav jāklusē arī par depresiju un nav jācer, ka tā pāries pati par sevi. Tā gluži nav.”

SIEVIEŠU LŪGŠANU GRUPAS

Pēcdzemdību depresiju var ietekmēt arī tas, ja partnerattiecībās ir kādas problēmas, kā arī tas, ja sieviete jau pirms dzemdībām ir izsmēlusi spēka resursus. “Arī es pirms sava pirmā bērna strādāju gandrīz līdz pēdējai dienai, jo man likās, ka pēc dzemdībām būšu spēka pilna un atsākšu strādāt. Kolēģes gan smējās, ka esmu liela optimiste. Pirms pirmā bērna šķiet, ka *jūra ir līdz ceļiem*, taču vajag sevi pasaudzēt,” uzsver D. Sliņķe. Viņa atgādina, ka nevajadzētu domāt par depresiju kā slinkumu vai kādu unikālu vājuma izpausmi un noteikti ir jālūdz pēc palīdzības. “Pati esmu iesaistījies sieviešu lūgšanu grupā, kurā var aizlūgt, un māmiņas, ja ir tāda nepieciešamība un emocionāli ir grūti vai trūkst zināšanu, var lūgt palīdzību.” Speciāliste atzīst, ka tieši sieviešu lūgšanu grupas var būt laba vide, kurā runāt par šo tēmu, jo nereti sievietei ir daudz vieglāk atklāties tieši citām sievietēm.

Diāna Lozko, autore foto

IESPĒJA PIETEIKTIES SVĒTCEĻOJUMAM UZ AGLONU

Klāt vasara – laiks, kad plānojam savus atvaļinājumus. Un ikviens, kurš ir baudījis svētceļojuma pieredzi, sajūt sirds ilgas atkal doties ceļā pie Aglonas Dievmātes. Tas ir īpašs un piesātināts dzīves posms, atstājot ikdienas rūpes un pienākumus, lai, sastaptos paši ar sevi, tiktu ievesti sirds dziļumos un tuvotos Dievam. Jo vēlamies iekšēji atjaunoties, garīgi augt caur lūgšanu, klusumu, ikdienas Svēto Misi un kopīgu slavēšanu. Vienlaikus iepazīstot savus ceļa biedrus caur sarunām, grūtībām un rūpēm citam par citu, veidojot jau-

nas draudzības saites. Svētceļojums atbrīvo, māca pazemību un apvieno Svētā Gara degsmē.

Varam iepriecināt tos, kuru sirds ir izslāpusi, jo šobrīd Madonas draudzē noris aktīvs darbs pie svētceļojuma plānošanas un sagatavošanas darbiem, sekojot līdzī valdības un bīskapu lēmumiem saistībā ar noteiktajiem ierobežojumiem.

Pieteikšanās svētceļojumam pie Dāvja Ozoliņa (t. 26603081).

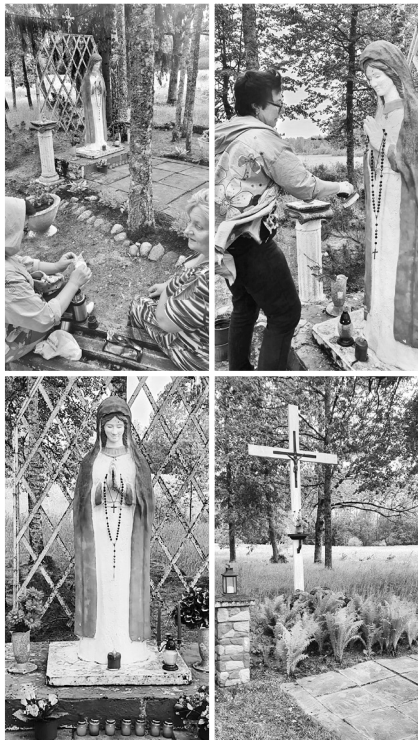
Mārīte Kampāne

MARIJAS FIGŪRA BAZNĪCAS VIETĀ

Ceļā uz Aglonu aiz Rudzātiem madoņnieši bieži pietāj pie Jaunavas Marijas figūras, lai palūgtos un izbaudītu kluso lūgšanu vietu. 7. jūnijā cetratā no draudzes zīmīgo pieturvietu devāmies apkopt, un tad arī radās pamudinājums uzziņāt par to vairāk.

Plaviņu draudzes pārstāve Biruta Cecerāne (Madonas slimnīcas anestezio- loģe-reanimatoloģe) sarunā atklāja, ka te reiz bijusi Eleonorvilas katoļu baznīca. Dievnamu cēlis viņas vecvectēvs Afanasijs Petskojs, kas ieradies no Krievijas: – Laikā, kad notika vec ticībnieku padzīšana no Krievijas, vecvectēvs devās uz Krievijas normāli, kas tobrīd bija Latvijas teritorija. Interesanti, ka, būdams vec ticībnieks, vecvectēvs baznīcu cēla katoļiem. Pats tajā nelūdzās, bet vectēva sieva, kas bija katoļiete, baznīcu apmeklēja. Padomju gados dievnamu tika pārvests uz Brīvdabas muzeju (skatīt materiālu 13. lpp. – Aut.). Ja tas nebūtu noticis, baznīca būtu gājusi bojā. Uz baznīcas pamatiem diviņubrāļi Skrauči, kas netālu dzīvo, pirms apmēram 25 gadiem uzlika Dievmātes figūru un apkārtni iekārtoja. Labajā pusē tika uzlikts krucifikss, tālāk ir sena kapa vieta, kur apglabāta barona Borha krustmeita. Padomju gados vietā, kur novietots krucifikss, bija piemiņeklis, kas vēstīja – pie liepas nošauts 1905.

gada revolūcijas cīnītājs. To gan izdomāja un uzlika padomju vara, lai neviens tuvumā neietu, nelūgtos un par ticību pat nedomātu.

Brāļi Skrauči šo pieminekli novāca, tas tika saskaņots ar vietējo pašvaldību, mans tēvs, kas tobrīd vēl bija dzīvs, apliecināja, ka neviens nekad šai vietā nav nošauts.

Biruta Cecerāne piebilst, ka pie Marijas figūras bieži lūdzās diviņubrāļu māte, un interesanti, ka Skrauču māsas dēls Valters Vārpslavietis, kas bērnībā vasaras pavadīja pie vecāsmamma, ir kļuvis par priesteri un veic kapelāna pienākumus. Vecāmma nu jau ir mirusi, abi diviņubrāļi kādreiz pie Marijas figūras atbrauc, iespējams atnāk vēl kāds (netālu dzīvo Bronislava, kas te lūdzās, bet tagad ir veselības problēmas,

un bērni, mazbērni – tie nenāk). Apkārtējie dodas uz Rudzātu baznīcu, kur draudze ir liela. Svētceļnieki, tie gan pietāj, augstā, kad uz Aglonu dodas svētceļnieku grupas, var redzēt, ka cilvēki apstājas, palūdzas, atsežas uz trepītēm.

– Jums jābrauc uz Latvijas Etnogrāfisko brīvdabas muzeju, jāredz pārvestā baznīciņa! – rosina Biruta Cecerāne. – Tā ir maziņa, simpātiska un apaļa. Baznīcā notiek dievkalpojumi, laulības, tā uzturēta labā kārtībā.

Inese Elsiņa, autores foto

ZEMES SVĒTCEĻOJUMS NOSLĒDZIES GAIŠI

Priesteri Māri, miļā Madonas draudze! No sirds pateicamies par mūsu māmiņas skaisto pavadīšanu mūžībā. Lieldienu

Varbūt tāpēc māmiņas svētceļojums uz zemes noslēdzās tik gaiši.

Cienijamais priesteri Māri, cienijamais

Aglona, 2018. gads, pāvesta Franciska vizīte. No kreisās: Ernests, Zenta, Vizulji, Domicella, Lūcija, Valentīna, Ločmeles.

priesteri Pāvill! Paldies jums, ka māmiņa ik mēnesi bija vienotībā ar Jēzu! Paldies visiem par lūgšanām, atbalstu, klātesamību. Paldies par atsaucību un palīdzību Aivaram S. un Aivaram Z. Slava mūsu eņģeļu korim. Jūsu dziedājums samīloja katru dvēseli un pacēla Debesis. Paldies Dievam, ka Viņš jūs visus iedeva šajā mūsu dzīves grūtajā posmā. Lai Dievs jūs svētī!

**Domicellas
Ločmeles bērni**

ELEONORVILAS KATOĻU BAZNĪCA

Eleonorvilas katoļu baznīca par grāfa Borha līdzekļiem celta kā Rudzātu baznīcas filiāle. Dokumentos atrodamas ziņas, ka šajā vietā 1701. gadā bijusi kapela. Jau pirms 100 gadiem celtnē bijusi sliktā stāvoklī – sienas izvēlušās, kolonnas, kas atbalsta luktus, ietrupējušas, bet viena no tām dievvardu laikā nogāzusies. 1975. gadā baznīca pārvietota uz Latvijas Etnogrāfisko brīvdabas muzeju. (Avots: www.zudusilatvija.lv)

Laikā, kad uz Brīvdabas muzeju tika pārvesta Eleonorvilas kapela – katoļu lauku draudzes lūgšanu nams, baznīcas interjera iekārtojums iztrūka. Rudzātu katoļu draudze padomju gados bija

likvidējusies, baznīcas iekārtas priekšmeti izvazāti. Ar muzeja restauratoru milzīgām pūlēm laika gaitā altāra daļa, lustra, feneratori jeb pārnēsājami procesiju altāri, procesiju lukturis tika atjaunoti.

Kādā senā fotogrāfijā bija redzams, ka Eleonorvilas kapelā atradusies kāda vietējā mākslinieka darināta altārglezna „Jānis Kristītājs”. Vēlāk muzeja etnogrāfi šo altārgleznu ieraudzīja Rudzātu baznīcā, un ar draudzes laipnu atļauju māksliniekam Andrim Začestam tika dots uzdevums veidot altārgleznas kopiju uzstādīšanai Eleonorvilas kapelā. (Avots: Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs)

DIEVS SŪTA SVĒTO GARU

UZDEVUMS

Izmantojot šifru: + isais patskanis vai divskanis, x garais patskanis, – līdzskanis, sameklē tekstā vārdus, lai vertikālajā ailē vari izlasīt vārdu, kas saistās ar aprakstīto notikumu!

Jēzus nu bija atgriezies savās mājās – debesīs. Viņa mācekļi savām acīm bija redzējuši, kā Viņš paceļas debesīs un nozūd mākonī. Lai gan mācekļi par Jēzus aiziešanu skuma, viņi nebija izmisuši, bet pārdomāja Jēzus pēdējos norādījumus. “Ejiet atpakaļ uz Jeruzalemi un gaidiet tur Svēto Garu”, Viņš bija teicis. “Viņš dos jums spēku kļūt par maniē lieciniekiem.”

Piepeši viņi izdzirda troksni, kas līdzinājās varenai viesuļvētrai. Tad neskaitāmas uguntiņu mēles nāca un nolaidās uz ikvienu dievlūdžēju. Taču uguns viņus nemaz neapdedzināja. Tā pildīja ticīgos ar Svēto Garu, ko no de-

						-	+	-	-
	+	+	-	+	-	+			
			-	+	-	+	X	-	
			+	-	-	+	-	+	-
				-	+	-	+		
		+	-	+	-	-			
						-	+	-	+
						-	X	-	+
			-	-	X	-	+		
			-	-	X	-	+		
-	X	-	+	-	-	+			

besim, kā solījis, sūtīja Jēzus! Pateicoties šim Garam, mācekļi ieguva īpašas spējas.

Palmira Gailite

PAR LITURĢISKĀS MŪZIKAS DARBNĪCĀM

Jau vairākus gadus mūsu dekanāta draudžu cilvēki ir iesaistījušies Liturģiskās mūzikas darbnīcu aktivitātēs, kas notiek kopā ar poļu komponistu un diriģentu Pāvelu Bembenku (attēlā). Šogad plānotas darbnīcas Liepājā saistībā ar vīrusa „Covid 19” sekām diemžēl nenotiks. Kā informē pasākuma dvēsele Kristīne Locika – brāļi dominikāņi pārceļ šīs vasaras darbnīcas uz nākamo vasaru.

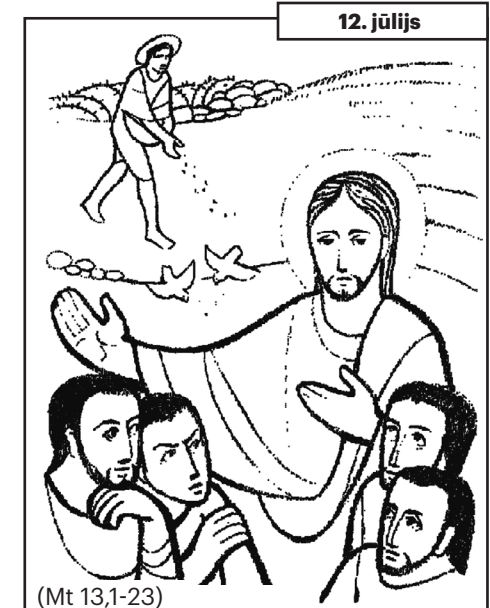
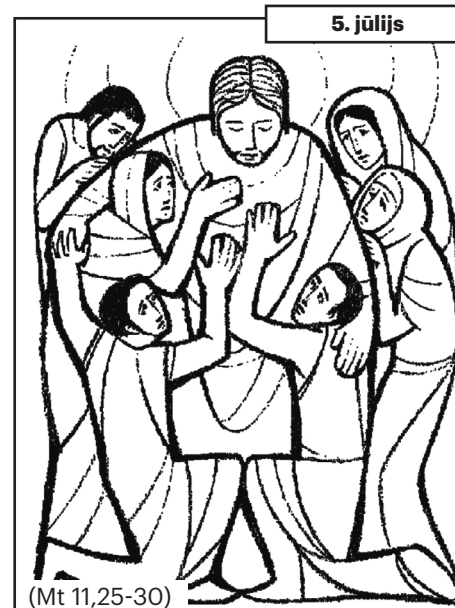
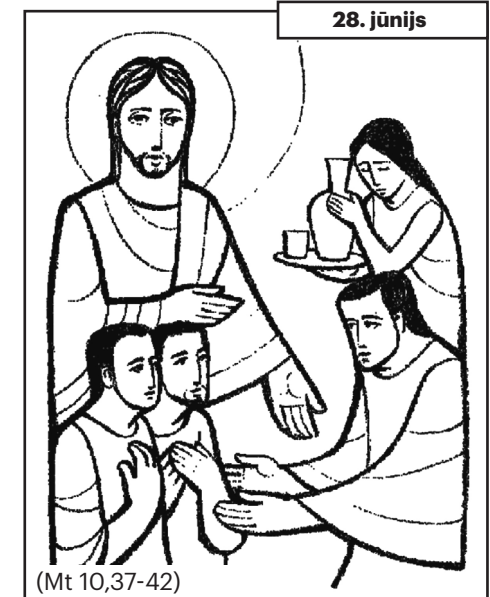
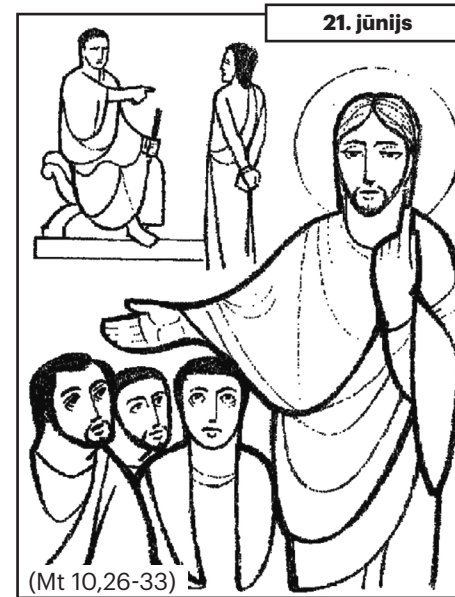
Tomēr tiem, kas no sirds vēlas šovasar satīties ar Pāvelu un viņa dziesmām, Griezē, klusā vietā pie Lietuvas

robežas, notiks Kristīgās mūzikas dienas. No 3. līdz 5. jūlijam tajās varam gaidīt arī komponistu Pāvelu Bembenku ar ģimeni un dziesmām. Tā kā Griezē iespējams uzņemt nelielu cilvēku skaitu (apmēram divdesmit), aktivitāte notiks nelielā pulkā, tomēr pulcējot interesentus no visas Latvijas.

Būtiski, ka darbnīcu dalībnieki šai nodomā visu jūniju lūdzas, ik dienu godā ceļot Žēlsirdības kronīti, Rožukroņa lūgšanu un darbnīcu nodomā pasūtīt arī Svēto Misi.

Inese Elsiņa

Svētdienas Evaņģēlijs

Madonas Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns

(t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000523546

Gulbenes

Višsvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Pāvils Kamola

(t. 27464820)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks

(t. 28470721)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš

(t. 29191335)

Cesvaines Višsv. Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks

(t. 28470721)

Pļaviņu

Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Pēteris Alusiks (t. 28470721)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo reķīnu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

NOVENNA PRIESTERA MOCEKĻA VLADISLAVA LITAUNIEKA GODAM

Lasījums no Jāņa atklāsmes grāmatas 7, 9-10; 13-14.

Lūgsimies.

Visvarenais un žēlsirdīgais Dievs, Tu mums dāvā priesterus pēc Savas Sirds līdzības, darot tos spējīgus uz upurgatavu mīlestību pēc Jēzus Kristus, Labā Gana, parauga. Tādas mīlestības piepildīts, priesteris Vladislavs Litaunieks, līdzdalībnieks Kristus ciešanās, ar visu savu dzīvi liecināja par Kristus mīlestības spēku naida un melu vidū, un palikdams uzticīgs Dieva priesteris, izcieti lielas mokas un mira mocekļa nāvē, kļūdams komunistiskā režīma upuris. Uzticam viņa lūgšanām mūsu dzimteni un Latvijas

Baznīcu. Lai priestera Vladislava Litaunieka dzīves liecība un mocekļa nes bagātīgus augļus, dāvājot Latvijai garīgu atdzimšanu, svētus priesterus un kristīgo tautu dedzīgu ticībā. Tu, kas dzīvo un valdi mūsu mūžos. Āmen. Priesteri Vladislav, aizlūd par mums! Tēvs mūsu... Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam... Priesteri un mocekli Vladislav, aizlūd par mani! Ar savu dzīvi, ciešanām un nāvi tu tik ļoti līdzinājies pašam Kristum - izlūd man no Dieva žēlastību, kuru lūdzu, ... (minēt savu lūgšanas nodomu), ja tas saskan ar Dieva gribu. Āmen.

Desmitajā dienā ieteicams piedalīties Svētajā Misē.

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri; Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš, Diāna Lozko, Nora Kauliņa.

Uz vāka – Alises O'Salivanas zīmējums.
Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.
Viena eksemplāra cena: 0,40 EUR.
Ikdienā noderīgās saites:
„Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.